

Ὁ Θεὸς μᾶς ἐφύλαγε

Σ. Τζίπη (Σουλιώτη ἀγωνιστῆ)

Θαῦμα ἀκόμα μοῦ φαίνεται, τὸν σταυρὸ μου κάμω, πῶς πάντα τόσο ὀλίγοι ἀπὸ μᾶς ἐσκοτώνοντο! Ὁ Θεός, βέβαια, μᾶς προστάτευε. Εἴμαστε τόσο ὀλίγοι, ὅπου ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμνε ἔλεος, εἰς ὀλίγον καιρὸ οὔτε ἓνας ἀπὸ μᾶς θὰ ἔμεινε ζωντανός... Πόσα τουφέκια εἶχε τὸ Σούλι; Τὸ εἴπαμε, χίλια ἀπάνω-κάτω. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἐπολεμήσαμε γιὰ τὴν πατρίδα καὶ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς μᾶς ἐφύλαγε, μᾶς προστάτευε.

Ὅταν ἦσυχος τώρα κάθομαι στὸν ἴσκιό, ἀπὸ κάτω ἀπὸ μίαν ἐλιά καὶ ἐνθυμοῦμαι ἐκείνους τοὺς καιρούς, ἀπορῶ πῶς μπορέσαμε ν' ἀνθέξουμε, νὰ πολεμήσουμε τέτοιον ἐχθρό! Βέβαια, δὲν ἐστάθηκε μονάχα ἡ παλληκαριά, δὲν ἐστάθηκε ἡ ἀνδρεία τῶν Σουλιωτῶν, ἐστάθηκε ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς ἔκανε ἐκείνους ποὺ εἴμαστε. Ἐστάθηκε ἡ δύναμις τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἐστάθηκε τὸ θέλημά του, γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ τὸ ἔθνος ἐπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια σκλαβιάς. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ὑποφέρουμε ἡμεῖς, ἔπρεπε νὰ ποτισθεῖ ἡ γῆ μὲ τὸ αἷμα τους διὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου; Ἄς μὴν παραπονούμεθα λοιπόν. Τὸ Σούλι μας ἔμεινε εἰς τὴν σκλαβιάν... ναί, ἀλλὰ τὴν ὥραν τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ ὁ Θεὸς μονάχα τὴ γνωρίζει...

Περὶ ἱερωσύνης

Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου

- Γέροντα, ἀφοῦ ἡ ἐξομολόγησις τὰ σβήνει ὅλα, τότε γιατί αὐτός ποὺ κάνει μεγάλη σαρκική ἁμαρτία δὲ μπορεῖ νὰ γίνει ἱερέας;

(Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ γέροντας ἔτυχε νὰ κρατάει δύο ἀνοξείδωτα κύπελλα ποὺ κερνοῦσε νερό στοὺς προσκυνητές).

-Δέ μοῦ λές, ἂν τὸ κύπελλο σπάσει καὶ τὸ ἤλεκτροκολλήσω τότε δὲ θὰ γίνει γερὸ;

- Ναί, καὶ μάλιστα πιό γερὸ ἀπὸ ὅτι ἦταν πρὶν.

-Τότε, νὰ ποὺ τὸ ἓνα μὲ τὴν κόλλησις ἔγινε πολὺ γερὸ, ἐνῶ τὸ ἄλλο, ποὺ δὲν ἔχει κόλλησι, δὲν εἶναι μὲν τόσο γερὸ, ἀλλὰ εἶναι ἀπείραχτο. Ὅταν ἔλθει ὁ Βασιλιάς, μὲ ποῖο ποτήρι θὰ τοῦ δώσουμε νὰ πιεῖ νερό;

- Μὲ τὸ δεύτερο, τὸ ἀπείραχτο, ποὺ δὲν ἔχει κολληθεῖ.

- Ἐ, γιὰ αὐτὸ κάνουμε ἱερεῖς ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔκαναν ἁμαρτία ἀσχέτως ἐάν δὲν εἶναι τόσο θερμοί, ὅσο ἐκείνοι ποὺ ἔκαναν ἁμαρτία.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 21 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016

Ὁ βασιλιάς, πού ἤθελε νὰ δεῖ τὸν Θεό

Ἐνας βασιλιάς κάλεσε ὅλους τοὺς μορφωμένους τοῦ βασιλείου του γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὸν Θεό. «Σᾶς κάλεσα ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ Τόν δείξετε· ἐγὼ θέλω νὰ δῶ τὸν Θεό. Ἄν δέ μοῦ Τόν δείξετε θὰ σᾶς κόψω τὸ κεφάλι.

-«Μά, βασιλιά μου, πῶς θὰ σᾶς δείξουμε τὸν Θεό;»

-«Ἐ, ἐσεῖς ξέρετε πολλὰ πράγματα· ἔχετε βιβλία· θὰ βρεῖτε τὸν τρόπο»

Καὶ πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσουν ἀπάντησι· καὶ ἦταν ἐκεῖ ἓνας βοσκὸς μὲ τὰ πρόβατά του.

-Γιατί εἶστε στενοχωρημένοι;

- Ὁ βασιλιάς μᾶς κάλεσε, ἐπειδὴ εἴμαστε ἐπιστήμονες, καὶ μᾶς ζήτησε νὰ τοῦ δείξουμε τὸν Θεό. Ἀλλὰ ἐμεῖς παρά τίς γνώσεις μας δὲν τὰ καταφέραμε καὶ μᾶς περιμένει ὁ θάνατος.

-Ἐγὼ μπορῶ νὰ δείξω στό βασιλιά τὸν Θεό· ἀλλὰ ποιός θὰ μὲ πάει σ' αὐτόν;

Καὶ πῆραν τὸν βοσκὸ καὶ τὸν παρουσίασαν στό βασιλιά.

-Μεγαλειότατε, ξέρουμε ὅτι μᾶς περιμένει ὁ θάνατος ἐπειδὴ δὲν καταφέραμε νὰ σᾶς δείξουμε τὸν Θεό. Ἀλλὰ βρήκαμε αὐτόν τὸν βοσκὸ καὶ μᾶς εἶπε ὅτι αὐτός θὰ σᾶς Τόν δείξει.

-Ἐντάξει βοσκέ αὐτοί, παρά τίς γνώσεις τους, δὲν κατάφεραν νὰ μοῦ δείξουν τὸν Θεό καὶ θὰ τὰ καταφέρεις ἐσύ;

-Βασιλιά μου θὰ δεῖς τὸν Θεό, ἀλλὰ θὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ;

-Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πεῖς· μόνο νὰ Τόν δῶ.

Ἐκανε μεγάλη ζέστη. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε· ἦταν Ἰούλιος μῆνας καὶ τοῦ λέει: «Βασιλιά, ὁ Θεὸς βρίσκεται στὸν ἥλιο. Ἐκεῖ κατοικεῖ. Νὰ κοιτᾶς τὸν ἥλιο, ἀλλὰ νὰ ἔχεις ὑπομονή. Νομίζεις ὅτι ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται τόσο γρήγορα;»

Καὶ ὁ βασιλιάς κοίταζε... προσπαθοῦσε...

-Βρέ βοσκέ, ὁ ἥλιος καίει καὶ φωτίζει πολὺ δυνατὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιτάζω ἄλλο.

-Καλὰ βασιλιά μου. Ἄν ἐσύ δὲν μπορεῖς νὰ κοιτάξεις τὸν ἥλιο ποὺ εἶναι δημιουργημὰ τοῦ Θεοῦ, πῶς θὰ δεῖς τὸν Θεό ποὺ δημιούργησε τὸν ἥλιο;

Ὁ βασιλιάς ἐντυπωσιάστηκε: «Κοιτάξτε βρέ σεις. Μ' ὅλα σας τὰ γράμματα δὲν μπορέσατε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τόσο καλά, ὅσο αὐτός ὁ βοσκός.

— Διαβάζοντας Παπαδιαμάντη —

π. *Ανανία Κουστένη*

Διαβάζοντας κανείς τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη ἔχει τὴν αἴσθησή πὼς βρίσκεται ἐδῶ καὶ κάπου ἄλλοῦ ταυτόχρονα. Πὼς βρίσκεται ἐδῶ, στὰ πάθια καὶ τοὺς καύμους τοῦ κόσμου καὶ συγχρόνως στὰ Ρόδινα ἀκρογιάλια τῆς Θείας Βασιλείας. Καὶ τοῦτο γιατί ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι γνήσιον τέκνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ ὅλα μέσα σ' αὐτὴν εἶναι θεανθρώπινα.

Καὶ ζῶντας μέσα σ' αὐτὴν τὴν θεανθρώπινη διάσταση τῆς Ἐκκλησίας ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος, μεταξύ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καὶ τῆς Πηγῆς τῆς Παντοδυναμίας σχοινοβατοῦσε κι ἀγωνιζότανε. Ἄφηνε τὴν ὄντοτά του στὴν Ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴ στοργὴ τῆς Παναγίας, ποὺ τοὺς ὑπεραγαποῦσε. Ὑμνοῦσε «μετὰ λατρείας τὸν Χριστό του».

Ἐπόνεσεν ἀμέτρητα στὴ ζωὴ του. Πέρασε φτώχεια σὰν ἀσκητῆς, μὰ ἔμεινε στὴν ἔντιμη πενία του, ὅπως ἔγραφε κάποτε στὸν ἱερέα πατέρα του, καὶ εἶχε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Πέρασε μοναξιά καὶ δυσκολίες «σὰν σκοτεινὸ καὶ ἄμοιρο τρυγόνι». Κατέφευγεν

ὅμως στὴν ἁγία Ἐκκλησιά, ἐκεῖ ποὺ «τὸ χελιδόνι ἠῦρε φωλιά καὶ τὸ τρυγόνι σκέπη».

Δὲν ἔγινε ὁ ἴδιος ἱερέας, μὰ ἱερούργουσε μὲ τὰ ἀθάνατα γραφτά του τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Καὶ πόσους δὲν ὠφέλησε καὶ ὠφελεῖ.

Λένε πὼς κάποια φορὰ ἀπελπισμένος ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθεῖ (πίστευε στὴν Ἐξομολόγηση). Καὶ εἶπε στὸν παπὰ πὼς δυσκολεύεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Καὶ ὁ παπάς, χωρὶς νὰ τὸν ξέρει, ἀφοῦ τὸν παρηγόρησε δεόντως, τοῦ συνέστησε νὰ διαβάζει τὰ ἔργα τοῦ Παπαδιαμάντη.

Ἀναφέρει ὁ Μικρασιάτης λογοτέχνης καὶ μακαριστὸς πλέον Ἡλίας Βενέζης πὼς ἐνῶ εὐρίσκοντο στὰ περίφημα τάγματα ἐργασίας κι ἔμεναν σ' ἓνα σταῦλο κλεισμένοι, βρῆκε κάποιος πεταμένο μέσα ἐκεῖ ἓνα φύλλο ἀπὸ περιοδικὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζει, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα. Καὶ καθὼς ἐδιάβαζε ἄρχισαν ὅλοι ν' ἀκοῦνε μ' ἐνδιαφέρον. Μαλάκωσαν καὶ γαλήνεψαν οἱ ταλαίπωρες ψυχές τους. Καὶ καθὼς τε-

λείωσε τὸ διάβασμα, ἔβγαλαν ὅλοι ἀνακουφισμένοι μιὰ φωνή: «Ρὲ αὐτὸ ἦταν Εὐαγγέλιο. Λὲς κι εἴμαστε στὴν Ἐκκλησία». Καὶ τί λέτε πὼς ἦταν; Ἐνα κομμάτι ἀπ' τὸ διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη «Ὑπὸ τὴν Βασιλικὴν Δρῦν».

Θυμᾶμαι κάποια φορὰ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὴν ἐκκλησία ἓνας πολὺ πονεμένος. Ἦθελε νὰ πεθάνει, μοῦ ἔλεγε. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἦταν Μεγαλοβδομάδα. Εἶχα μαζί μου τὰ «Πασχαλινὰ Διηγήματα» τοῦ κυρ-Ἀλέξανδρου καὶ σκέφθηκα νὰ ζητήσω κι ἐγὼ μιὰ ἐξυπηρέτηση ἀπὸ τὸν πονεμένο ἀδελφό μας. Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ διαβάσει, ἂν ἤθελε, ἓνα διήγημα πασχαλινό. Τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν πολὺ κουρασμένος, καὶ ἤμουν, καὶ θὰ μὲ ἐξυπηρετοῦσε μ' αὐτό. Κι ὕστερα θὰ μιλάγαμε γιὰ τὰ δικά του. Ἐκεῖνος σάστισε γιὰ λίγο, μὰ ὑποχώρησε στὸ αἴτημά μου καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει σιγὰ-σιγὰ τὸν «Λαμπριάτικο Ψάλτη». Καὶ διαβάζοντας ἄρχισε λίγο λίγο νὰ συνέρχεται.

Ἐβλεπα τὸ πρόσωπό του ν' ἀλλάζει. Ἐλαμπε ἀγάλι ἀγάλι ἡ θωριά του. Διάβασεν ἀρκετά. Καὶ κάποια στιγμή ἄρχισε νὰ κλαίει. Ἐσκυφε καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι. Κι εἶπε μὲ χαρμολύπη: «Παππούλη, τί μοῦ ἔκανες; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ διαβάζω; Γιατί ἔφυγεν ὁ πό-

νος ἀπὸ μέσα μου κι ἀλάφρωσεν ἡ ψυχὴ μου;» Κι ἔκλαιγεν, ὅλο ἔκλαιγεν ἀπὸ χαρὰ καὶ θαυμασμό. Τοῦ εἶπα γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη καὶ τὸ ἔργο του. «Μὰ τοῦτος εἶναι ἅγιος, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, σοφός, ποιητῆς μεγάλος, μάγος τοῦ λόγου», μοῦ εἶπε. Καὶ ἔφυγεν ὁ ἄνθρωπος πουλάκι. Ἦθελε νὰ ζήσει.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος. Μιλᾷει ὅμως μὲ γλύκα καὶ ἀποδοχὴ γιὰ τοὺς ἀρχαίους. Καὶ συναιρεῖ στὸ ἔργο του τὸ διαιώνιο Ἑλληνισμό. Καταγράφει τὴ γλώσσα μας ἀπ' τὶς ἀμμουδιές τ' Ὀμήρου μέχρι σήμερα.

Εἶναι λάτρης τοῦ Χριστοῦ καὶ μέγιστος πατριώτης. Καὶ συνάμα ἀγαπᾷ «πάντα τὰ ἔθνη», λέγοντας σὲ κάποιο διήγημά του «πὼς κι ὁ Ἑβραῖος ἔχει ψυχὴ».

Εὐχαριστοῦμε τὸν Θεό, ποὺ μᾶς ἔδωκε τὸν κυρ-Ἀλέξανδρο. Εὐχαριστοῦμε καὶ τὸν ἴδιο, ποὺ ἀφῆκε σὲ μᾶς «ἄλλο, τὰς βίβλους, στόμα του».

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδικὴ ἔκδοση Ι.Ν. Ἀγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: Ι.Ν.Ἀγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Ὑπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἄνθιμος Ἡλιοπούλος
Ἁγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 • τηλ.: 210 8674250
16 Ὀκτωβρίου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 21
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές